

LA CERTESA DEL LLOP

PSEUDÒNIM: JAN D'ANODRAC

VII PREMI DE CONTE CURT ES CÒDOL 2022 – CALELLA DE PALAFRUGELL

LA CERTESA DEL LLOP.-

Dia D: Després de classe, amb alguns companys del batxillerat hem pres unes birres, xerrant de la merda de treball que ens ha posat el profe de literatura, rollo Caputxeta XXI. El “llop” ha de ser un pervertit sexual que assetja la noia. Uf!, quina mandra!

Ni hi ha missa de portes obertes (amb les quatre velles amb una capella fan) ni un caçador semi agenollat que oeix i espera que el mossèn alci l'hòstia per sortir esperitat darrere una llebre amb el seu gos lladrant. Només hi ha un llop amagat a l'aguait. Espera amatent.

===

Dia D+1: He començat a escriure. La caputxeta va de l'escola a casa amb bici. Sempre agafa una drecera pel camí bosc, solitari i ombrívol. És el que faig la majoria dels dies per fer via. Fins aquí cap problema. Però en algun lloc de la obaga he de fer aparèixer l'assetjador i és aquí on plora la criatura. Ho he deixat estar, de moment. No estic inspirada.

La sentència és: «No cal córrer darrera la pressa. Només cal esperar al lloc oportú. Ja vindrà». Potser caldrà fer-ho alguns dies amb les seves nits. Però és cert com hi ha Déu, que no calen lladrucs, ni udols, ni fressa. Vindrà. Aquesta és la certesa del llop. Ella compareixerà!

===

Dia D+2: Els companys fan el treball. Hi ha de tot. Els hem comentat a classe, amb el profe; tinc un problema en la descripció del moment de l'agressió. Les amigues no en volen parlar massa. «Si algú m'intimida, li trenco la polla» ha dit la Rosanna, i tots hem rigut. El mestretites també. Ha donat alguns consells. No sé si m'ajudaran gaire. Els nois només miren i riuen.

Si hi hagués missa augusta, l'hòstia càndida s'hauria alçat diverses vegades, tantes com dies. Però no és com abans, no. El Corpus ja no és el Corpus i els capellans no aixequen gaire els braços per fer pujar el cos de Crist tant amunt, amunt, amunt... com poden. Combreguen quatre però el cabo ja no. El pa d'àngel blanc no s'acaba mai. La llum del cel es filtra per les esquerdes de la volta però la penombra és absoluta enmig del silenci sepulcral. Els sants de les capelles i el Sant Crist del crucifix auguren l'atac de la fera. El veuen a venir d'una hora lluny. Però no s'immuten.

===

Dia D+7: Fins avui no he pogut escriure res. Estava feta pols. Divendres, quan tornava a casa cap a les set i ja fosquejava, algú que s'amagava darrere un arbre, a la zona espessa del bosc més propera al camí, em va saltar al damunt. Em va tirar a terra i en va fotre una colla de cops amb agressivitat. Li deia que em deixés, plorava espantada, però ell vinga intimidar-me i agredir-me. Un passamuntanyes li tapava la cara. Era molt violent i no parava de colpejar-me, la resistència que jo oposava no era suficient. Per evitar que xisclés em va tapar la boca amb un drap. Em va arremangar la dessuadora granat que jo portava i, a la fi, em va abaixar el pantalons, em va arrencar les calces d'una estrebada i em va violar de manera salvatge. Sort que es va córrer molt de presa. Jo només sentia un dolor molt intents mentre la negror del capvespre s'apoderava del meu cervell. Em vaig quedar estabornida per les trompades i pel fàstic molta estona. L'home va fugir i jo seguia allà, sense esma i quasi inconscient, estirada al terra sense poder-me moure. Em feia mal tot. Finalment em vaig aixecar i vaig arribar a casa amb penes i treballs. No vaig dir res, només desitjava una dutxa. Després, amb l'efecte d'uns calmants, vaig dir que havia caigut de la bici. Però no m'he tret del cap aquell infern en cap moment. Ni aquells ulls envermellits, afamats, que em miraven. No m'ho podré treure en tot el cap de setmana ni en els dies ni en les setmanes i ni en els mesos que duraran anys que vindran. Ahir i avui no he anat a escola, he dit que tenia mal de coll. Per fi he aconseguit escriure. No en vull parlar amb ningú però tinc com una necessitat vital d'escopir-ho. Per això he decidit escriure-ho al diari. Tal com ragi. Com una revenja..

Finalment el llop ha actuat. Com un caçador expert ha esperat la premsa, pacient. Dia rere dia, fins que finalment ha aparegut. Maldestre, com faria un mal caçador, s'ha abalanzat sobre la llebre fins esmicolar-la, barroerament. No n'ha tingut prou. No pararà. Un altre dia hi tornarà, i un altre any, com fa anys que exerceix aquest ofici sinistre. Té les urpes tacades de sang i els ullals esmolats corcats per dintre. Ho saben prou les llebres, les gallines i el xais.

===

Dia D+8: He anat a classe i no he dit res a ningú. He hagut de recórrer a l'accident figurat amb la bicicleta i a una petita grip. He acabat el treball, ja l'he d'entregar. He vomitat d'un raig el nus del relat i he recordat tot allò que em va passar, però he distorsionat el final una mica. El meu llop no té quatre potes. Té unes mans massa llargues i una cua fastigosa. Li tallaria. I tant que ho faria!

El temple, en runes, ha sucumbit quan les esquerdes s'han multiplicat. La gran volta ja no hi és i només hi ha el gran cel blau infinit. El llop veu la nau esventrada i ja no hi ha distingeix una hòstia enlairant-se lentament que anuncia l'hora de caçar.

===

Dia D+9: He entregat el treball. El profe els corregirà i els comentarà dilluns.

Només té una certesa. Ha fet mal però, tot i així, hi tornarà. Com ha fet sempre des que és llop. Com hi ha món. Ho porta escrit a l'ADN, coses de la genètica. Té tot el temps del món per repetir-ho una i una altre vegada. I cent!

===

Dia D+12: Avui a classe de literatura el profe ha valorat les redaccions. N'ha criticat moltes, algunes les ha donat per bones amb alguns comentaris. De la meua n'ha dit que li ha agradat: «La narració de la Lídia és molt profunda i realista, sobretot la part de l'abús». Jo l'he tallat indignada i li he dit que d'abús

res de res. Que es tractava d'una agressió violenta en tota regla. Alguns nois han fet gestos de mofa i uns sons de desaprovació que el mestre ha matat de soca-rel. Del desenllaç de la redacció no n'ha dit res. Ha mirat el rellotge i ha donat la classe per acabada.

El llop segueix amagat al bosc, arrecerat. Planifica la propera escaramussa. Té deler de sang fresca i d'alguna pressa nova. Una llebre endiastrada passavolant, potser, o un xai manyac, com molts dels que ha esquarterat.. El temps infinit comença a neguitejar-lo. El rellotge marca el pas dels segons inflexible.

===

D+13: Quan sortíem, hi havia un cotxe del Mossos davant de l'institut. Els alumnes badaven i comentaven el que passava. Dos polis han sortit del centre amb el professor de literatura emmanillat. Avui a l'hora del pati l'he denunciat, tal i com ho feia la noia del meu relat. Mentre ell el llegia, no crec que es pensés que jo fos capaç de fer-ho. Fleuma de mi, ja m'havia atemorit a l'aula en altres ocasions en què no vaig consentir. No insistia. Però això darrer no ho podia permetre. No el creia capaç d'anar tan lluny. No vaig veure la cara del llop encaputxat, però si els seus ulls i... el rellotge.! Ho vaig tenir clar ahir abans de plegar. El cabronàs portava el mateix rellotge que el meu agressor. Era ell! L'havia aturat a classe quan alguna vegada es va voler aprofitar, però finalment em va violar! De nit, en un lloc solitari. Ell va ser el llop i jo la caputxeta, la víctima caçada. Ho he explicat tot als Mossos, amb pèls i senyals. Sí, el molt cabró ha tingut el final que es mereix: que es podreixi a la garjola. Un trist final per al meu relat com el de de la pobre nena de la dessuadora vermella. Potser hauria d'haver trencat la cigala del llop ferotge, com deia la Rosanna. Sí, li hauria estat bé, quin fill de puta!

Finalment, ha estat un mal caçador. Tenia tot el temps i tot l'espai infinit per anar al zenit. L'eternitat. Però el rellotge li ha caigut al damunt. Com un cel de plom que l'ha aixafat. Un tret d'algun caçador. Pam! I s'ha acabat. El llop és mort. Quin fill de puta!

FI